

Canınız Sağ Olsun 17 Ağustos Gecesi

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 17 Ağustos 2018

Bildiklerimle idare ediyorum madem... hayır, hayır, ben bu olamam lakin depoladıklarımın fazlasını harcıyorum gün boyu. Bıteviye kurcalanan ama kurgulamaya imkân bulamadığım...

Satır boyu yalnızlığım uzadıkça uzuyor derlediğim hangi hayal ise gerçeğe dönüşmesini umduğum gel gör ki; müdahale edemediğim boyutsuzluğun rakımına asla denk düşemediğim.

Kirli ellerini gecenin güne devrediyorum sabahın ilk saatlerinde ve tüm temizlik ritüeli ile bir şekilde geceyi arındırıyorum kirinden yine de kininden ayrı düşmeyen insanoğluna erişemiyorum belki bir ön görü belki düş gücü belki de sevmenin aymazlığında, kuru başıma bir tebessümden dahi mahrum bırakıldığım...

Canımı yaksalar da hele ki sevgide engel ve sınır tanımazken ve içimden geçen: "Canın sağ olsun."

Kim olursa olsun hatta bir yabancıнын yanlış tutumuna bile dokunmadan usulca kayıyorum görünmezlik alanına.

Sayılarla iştiğal ettiğim: kâh yaşım, kâh akıttığım gözyaşım, kâh andıklarım ve asla ulaşmayacağımı bildiğim sayısız insan hatta gönül bağı olan hayvanlar ellerimle doyurduğum ve su içirdiğim...

Görüntü itibari ile çentik atıyorum çirkin addedilen ne ise belki güzellik kadar güzel huya fazla paye verilmezken yine de göreceli bunca mefhumu gömüyorum bir kuytuya ve huyu güzel insanlara dokunuyorum uzaktan belki de hayal gücüne yenik düşüp tahayyül ettiklerim yine de erişmediğim benlikleri ve bellekleri ne de olsa ben de bir resimim çoğu insanın gözünde.

Sevmekten öte yol, demenin gücü değil mi hayatı duyumsatan ve haz almamıza vesile?

Sevgiden yana derdi olanlara ise yok tek sözüm. Gelen giden de yok iken ya da gelip gitmelerin ihtiva ettiğine de akıl sır ermez iken.

Iskaladığım çokça gaye çokça tabir mutluluk başlığı altında belki'lerimi gömüp emin olduklarıma bakıyorum bu sefer geri çekiyorum kendimi zira muğlâk olan çok şey ve çok sayıda insanla başa çıkmam asla söz konusu değil.

Karelere denk düşenler sonra üçgen babında açılarını açıları ile eşleştiren: en çok benim gibi dik aç(c)ılı düzlemler sonram değil de öncemde dik kavisler ve an'ıma denk düşen o yarıçap adımlayıp çapından

düşenlerden uzak durduğum ve duracağım belki de sözümde durmayıp neyle iştiğal edenlere söz konusu bir cevabım da yok iken.

İçimin karesine bölüyorum eşkâlimi sonramı bölüyorum dünümle ve çarpıp hiçliğimle sıfıra denk düşüyor bunca izahı imkânsız çaba ve radarımdan arda kalan üç beş izlekte göz bebeklerim büyüyor.

Şaibeli söylemler bazen sırtan ama en çok da ağlatan.

Kimin kimsen yok mu, demek istiyorum içimdeki çocuğa ve başımı bağlıyorum annemin yumuşak sesiyle: evet, başımı bağlıyorum ve denk düştüğüm surelerle bütünleşiyorum.

Bazen ayrık otu nitelendirdiğim.

Bazen izafi bir ölçüm ile içimdekileri olmayanlarla eşleştirdiğim ve hep yanılğı; hep yenilgi; hep yengi...

Tutarsız cümleler boy veriyor hangi iklimden geldiği belli olmayan. Şekli şemali olmayan hükümlerle iz sürüyorum: içimi bozmadan ama içimi de acı bir tat bırakan geride belki limonata tadında bir hava özlemi ile baharı çağırıyorum içimin karasına. Karambola giden ölçeklerde ben izafi resimler konduruyorum boşluğa yine bir boşluğuma denk düşüp içimden ansızın yükselecek o çığlığı ört bas ettiğim...

Neyle mi şereflendirililiyorum?

Neyle mi suçlanıyorum?

Kimliğimde sayılar cirit açıyor hani nerede ise parmaklarımı keseceğim beni ve kimliğimi okumasın da karar vermesin diye o akıllı cihazlar.

Soyutluğuma denk düşen somut ve somurtuk bir nükte. İçimde aryalara çığlık atıyor.

İçimde doluşan bunca enerji ile sayısız deprem tetikleniyor.

Ne meşhur 1999 İstanbul depremi ne de içimin ana karalarında bölünen hücrelerim ve tüm yarım adalar hala su almaya mahkum içimin beyitlerinde ben neye tekabül ettiğimi bilmez iken...

Gidiyorum düne.

Gidiyorum 17 Ağustos gecesine seneler evvel hatta bir asır önce...

Eşrafım, tüm mahalle toplanmışız sokağımızdaki kilisenin geniş bahçesinde hani biri görse bizi kır düğünü yapıyor havasındayız. Ne çok insan ama çoğu kayıp; ne çok anı ama ölümü de çağrıştırmayan. Bunca zaman beraber yaşadığımız semt sakinleri ve konuşacak ne çok şeyimiz birikmiş.

Gecedden sabaha uzanan bir yolculuk: ellerimizde çay fincanları ve yaşımın yasımın henüz olmadığı o acı gün gelin görün ki; bizler farkında bile değiliz içinde bulunduğumuz durumun gerçi yaşanan can pazarı nedeni ile evlerimizden çıkmış kendimizi açık havaya atmışız ama...

Biraz dolaştığımı hatırlıyorum ve tam önünden geçerken bir grup gencin, söyleniyorum:

“Sırası mıydı şimdi? Ne güzel çay keyfi yapacaktım evimde.”

Daha dün gibi bana verdikleri cevap:

“Biz canımızın derdindeyiz siz neler düşünüyorsunuz.”

Dedim ya ne yaş ne yas almışım ve gülümsüyorum: “Allah kerim.”

Hayallerden çıkıp da yola.

Sevgiyi merkez bildik mi.

Ve umudu.

Gençlik başımda duman, demelerin meali olsa olsa hele ki içinizdeki o yaygaracı çocuk.

Büyüdüğüm kadar gözümde büyüttüklerim; büyüdükçe gözümde değer kaybedenler ve aynı oranda benim çoğu insanın gözünden silindiğim lakin neden, diye sormayı tensiye edip.

Canı sağ olsun herkesin.

Canınız sağ olsun.

Allah bize bir daha da yaşatmasın acıyı aslında acının her türünü.

Geçmiş olsun canım ülkem.